

**Een sprookjesboek
voor kleine & grote mensen**

De Storytellers van Aalst
oftewel
de schrijversklassen
van de Academie voor Podiumkunsten

met werk van, in alfabetische volgorde:

Verona Adriaensens
Kyra De Backer
Marcel De Meester
Joachim Ferier
Wieland Heymans
Inge Seghers
Anissa Soetinck
An Staels
Isabelle Tolleneer
Ellen Van de Velde
Anna van Ro
Veerle Van Vaerenbergh
Louise Vissenaekens

en met illustraties van Wieland Heymans

© 2021 by de auteurs & de Storytellers
contact: storytellers@inter-actief.be
www.inter-actief.be / www.woordaanslag.blogspot.com

Illustratie cover: Liza Van Rompaey, oliepastel en gouache op papier, jan. 2021. Illustratie naar opdracht Kinderatelier Aalst, Stedelijke Academie voor Beeldende Kunsten DKO, Aalst.
Website: www.academiebk-aalst.be
Lay-out cover: Shelley Meert

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:
www.mijnbestseller.nl

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

Er was eens...

Verona Adriaensens

Er was eens een zwarte herenschoen.
Hij was ernstig, stipt en glom van de schoensmeer.
Maar hij was alleen
en rondom zich zag hij altijd schoenen in paar.

Op een dag kwam hij
een rode damesschoen met hakje tegen.
Zij danste, lachte en zong.
'Wil jij met mij een paar zijn?' vroeg de zwarte.
'Ja,' zei de rode, en ze gingen op stap.

Het was een moeilijke tocht want ze lachten niet.
Toen verloor de damesschoen haar hakje.
'Zo kan ik niet stappen!' zei ze.

'Pech,' antwoordde de zwarte schoen
en hij stapte alleen verder.

De neus van Pinocchio

Kyra De Backer

Uit het Sprookjesmuseum:

Neen, het is niet de wandelstok van grootmoeder, noch een zwavelstokje of wat sprokkelhout. In de glazen kist voor u ligt een fragment van de intussen 149,3 meter lange neus, die door niemand minder dan Pinocchio tot stand is gebracht. Bijna 1500 creatieve, diepgaande, flauwe en voor de hand liggende leugens hebben tot die lengte bijgedragen.

Als u het voorwerp nader bekijkt, ziet u kleine pootafdrukjes van zijn trouwe metgezel Japie de krekel. Die liet hij achter toen hij in ijverig gehuppel zijn preek afstak over 'de juiste keuzes maken'.

Zoals u ooit wellicht vernam uit het klassieke sprookje, groeide de neus van onze houterige vriend enkele centimeters per verdraaide waarheid.

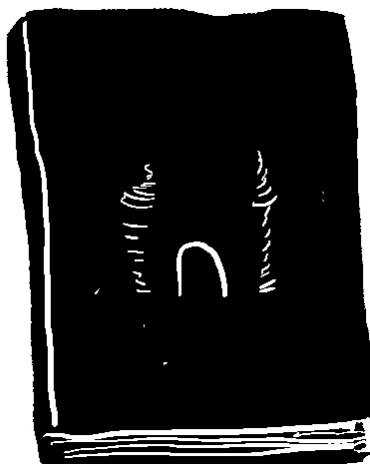
Het stuk dat u kan aanschouwen, brak af toen een zwaarlijvige bosduif zich nestelde op Pinocchio's steeds groeiende reukorgaan. Zich sterk bewust van de feiten die hij had gepleegd, vloog de vogel toen geschrokken weg.

'Au, dat doet pijn!' loog Pinocchio, waarop zijn neus zich al even vlug weer herstelde.

Na jaren vergeefs opsporingswerk, was het de duif zelf die het stuk hout overdroeg aan dit museum. Wie goed kijkt, ziet dan ook nog enkele inkepingen van zijn snavel.

Synopsis van een Sprookje

Marcel De Meester

*Half my life
Is books, written pages
Live and learn from fools and
From Sages
You known it's true
All the things come back to you...*

Dream On, Aerosmith

Aha! De leperd!

Nadat ik woensdag jongstleden vroegtijdig de klas moest verlaten wegens nek- en schouderpijn (diagnose: verkeerde zithouding koersfiets, verkeerde schrijfhouding, verkeerde pensioenhouding met betrekking tot het niet willen aanvaarden van een welverdiende rust voor lijf en stomme kop tijdens dat pensioen... en voor verdere bijkomende informatie i.v.m. met de ernst van de zaak verwijs ik jullie graag en willens nillens naar de eerste strofe van de hierboven vermelde schitterende song van Aerosmith), was ik de volgende dag, beken ik graag, aangenaam verrast toen ik in de mail de eerstvolgende opdracht las van leraar Patrick.

Vandaar die 'leperd' dus.

Waarbij ik dit nadrukkelijk wil registreren als een compliment. Ofschoon dit huiswerk me ongetwijfeld alweer in een verkeerde schrijfhouding manoeuvreert.

Nadat hij ons eerst de wereld van de sprookjes ingestuurd heeft, wil hij ons nu, volgens mijn persoonlijk oordeel, de synopsis laten schrijven van onze eigen droom en verbeelding. Nogmaals, en ter bevestiging, dit is mijn persoonlijke mening. Wat eventueel in discussie kan gebracht worden, en wat verklaard kan worden door nogmaals te verwijzen naar de eerste strofe van die schitterende...

Maar goed. Ik ga mijn best doen, en dit uit respect en dankbaarheid voor de leerrijke wijsheden en het aangenaam onderricht van die leperd.

Voor ik naar punt één ga, dat deel uitmaakt van de opdracht

– kies drie uitgeverijen waar je ooit bij voorkeur je boek in uitgave ziet verschijnen – wil ik benadrukken dat de hierna volgende keuze geen betrekking heeft op het verhaal rond Robinson Crusoe. Wat mij wel tot goede voornemens dwingt, is dat Daniel Defoe er pas op zestigjarige leeftijd in geslaagd is deze klassieker uit de wereldbibliotheek te schrijven.

Dream On.

Ik kies voor uitgeverij Vrijdag, Jodenstraat 16 te Antwerpen. Meer niet. Ik zet alles op Vrijdag. En heb daar mijn redenen voor.

Ten eerste: volgens mijn pensioenstatuut heb ik 49 jaar en 8 maanden buiten in de koude en hitte, regen en sneeuw, dorst en katers, enfin, kortom, in de bouw gewerkt, en ik kan je garanderen dat dan iedere Vrijdag telkens weer een nieuwe horizon wacht. Meer is het niet. Vrijdag heeft nu eenmaal een betekenis die ik graag op mijn kont wil laten tatoeëren. Helaas te laat nu, en voor dit, zie ook de ontleding van de eerste strofe van...

Ten tweede: laat ik eerlijk zijn, vorig jaar – naar aanleiding van mijn klassieker die ik aan het schrijven was (en nog steeds ben, daarover straks meer) heb ik om hierboven vermelde reden willekeurig een boek gekocht die bij Vrijdag verscheen: *Vissen praten niet* van Tine Bergen. Al is dat nu eigenlijk ook weer niet zo willekeurig geweest. De titel komt uit de klassieker *Extreem luid & ongelooflijk dichtbij* van Jonathan Safran Foer, en laat ik verdomme maar verder eerlijk zijn in mijn persoonlijke mening: Tine Bergen heeft dit geschreven met naast haar *De blauwe kamer* van Simenon. Het kan natuurlijk ook een beetje, nou ja, afgunst zijn, mevrouw Bergen. Nu ik toch over eerlijkheid bezig ben. Wanneer ik op woensdag de trappen naar het schoollokaal in Utopia (synoniem: waandenkbeeld) bestijg, staat u daar toch maar ergens in die Heerlijke Nieuwe Wereld van boeken. Ik hoop het tenminste. U verdient het. Het is een goed boek. Zo ziet u maar, het kwade schuilt ook altijd in het sprookje van een (pseudo) schrijver. Iemand moet het slachtoffer zijn, Tineke Bergen, en misschien brengt mijn

beroemdheid na verschijnen van mijn klassieker me ooit tot een klare kijk op uw vrouwelijke persoon en de ongetwijfeld daaraan verbonden schitterende bergketen.

Mijn klassieker dan. Met als titel bij de synopsis: *Een Breugeliaanse Dantesk-Freudiaanse Vertelling over de Lotgevallen van een Politiecommisaris*. Stel je voor! Hoe ik dit zomaar omschrijf. Misschien kan ik er nog Kafkaans aan toevoegen. Mijn genialiteit nog meer in de verf zetten. Wat een fantastische schrijver ik ben! Nu nog de klassieker naar de trappen van de roem brengen.

Het probleem is dat ik godverdomme ooit het besluit genomen heb om me door drie eerlijke verstandige boekbezeten prachtige lieve proeflezers te laten begeleiden... MET EEN PERSOONLIJKE MENING! En hun persoonlijke mening is dat mijn Klassieker geen klassieker is! 'Het Is Geen Goed Boek!' Het. Is. Niet. Eens. Een. Boek.

Meer niet.

Geen fantastisch schrijver.

Ook niet.

Wat jullie wellicht al duidelijk was bij het lezen van de manier waarop ik mijn openingszin in elkaar gefrommeld heb. Ik troost me bij de gedachte dat Jonathan Safran Foer zijn klassieker 39 keer herschreven heeft. Ik zit nu aan nummer zes, en met wat ik in die paar weken al bij die leperd geleerd heb, ligt nummer zeven in het verschiet. Ik blijf dromen... ondanks de eerste strofe van die schitterende...

Het Gezicht van de Duivel

Marcel De Meester

'Wij komen namens de club van 27.'

'Neem plaats,' spreekt de Heer op milde toon.

Er is maar één stoel. Daar waar ze nu staan. Helemaal achteraan in de immense lege zaal.

Het is duidelijk dat Kurt Cobain weet wie zijn meerdere is. Hij laat Jimi Hendrix plaatsnemen.

Beiden doen nu hun uiterste best om het schrikbeeld te overwinnen. Ze zijn gewaarschuwd. Het is hen beneden verteld. 'Jullie zullen een afschuwelijke trip beleven.' Wat dat precies is, weten zij al. Het heeft hen tot hier gebracht.

Aan de eindeloos lange muren en aan het plafond hangen, als een mozaïek aan elkaar gesmeed, oneindig veel bioscoopschermen, computerschermen, televisieschermen, met gsm's en smartphones die er als ratten doorheen sluipen. Uit dit alles spatten flitsende beelden van begraafplaatsen, bruiloftsfeesten, dancings, festivals, Nostradamus, markten, slachthuizen, winkelstraten, bouwwerven, paleizen, genocide, pest, begeerte, verkeerschaos, inquisitie, communisme, walvisjacht, Hiroshima, geslachtsverkeer, een kus, Beatlemania, verkrachtingen, inbraken, moorden, oorlog, hongersnood, nog begeerte, storm, plastic, veel plastic, nog slachthuizen, Auschwitz, fabriekspijpen, Eddy Merckx, dinosaurussen, circus, rusthuizen, kannibalisme, klinieken, veel klinieken, Pompeï, afgerukte ledematen, maanlanding, huilende kinderen, nog meer begeerte, Assepoester, volle tafels, lege tafels, Lourdes, nog meer slachthuizen, een klein klein zoentje, piramiden, Het Laatste Avondmaal, mortuarium, nog mortuarium, nog meer mortuarium...

Waanzin in psychedelische kleuren. Wat dat is, weten zij. Ze zijn aan die gekte dood gegaan.

'Mooi, nietwaar?'

Ze worden uit hun trance gerukt. De stem rolt nu als een tsunami door de zaal. De Heer zit ginds midden in de zaal op een hoog podium achter een bureau.

'Ik veronderstel dat jullie er ook graag muziek bij hebben? Dat was toch jullie specialiteit!'

Er klinkt een bulderende lach en opeens ontploft er een oorverdovend lawaai uit al de beelden. Een orkestratie van gehuil en gejammer, onweer en ontploffingen, knagen en kraken, smakken en smeken, lusten en leugens... tot alles samensmelt in een oorverscheurende feedback.

En het ineens weer stil is.

Heel stil. Koud stil. IJs.

De stilte is oorverdovend. Het is erger dan lawaai. Stilte is van lang geleden. Een sprookje.

'Vertel me? Wat kan ik voor jullie doen?' spreekt de Heer opnieuw, grootmoedig.

'Wij beiden vertegenwoordigen Robert Johnson,' slaagt Jimi Hendrix erin zich te herstellen.

'Robert Johnson? Laat me denken... wie was dat alweer?'

'De Robert Johnson die ervoor gezorgd heeft, Heer, dat ik de Jimi Hendrix geworden ben. Kurt Cobain een legende geworden is. Net als Jim Morrison en Janis Joplin. Zonder hem geen Brian Jones en dus geen Rolling Stones. Geen Amy Winehouse. geen iTunes. Geen Spotify, geen TikTok...'

'Ach zo! En wat kan ik voor dé Robert Johnson doen?'

'Hij ligt op zijn sterfbed en is ontroostbaar. De mensen gaan hem vergeten. Ze denken dat hij een mythe is. Een sprookje. Een vertelsel. Terwijl hij de uitvinder van de bluesmuziek is. En zonder blues geen rock 'n roll. Geen punk. Geen hip-hop. Geen Kuskesdans... Er is maar één medicijn om hem terug tot leven te wekken, Heer. Help ons!'

'En wat is het medicijn om dé Robert Johnson terug tot leven te wekken?'

'De duivel vinden! Volgens de legende heeft Robert Johnson op een kruispunt in Clarksdale, in de staat Mississippi, in het land van Amerika, zijn ziel aan de duivel verkocht om gitaar te spelen alsof hij twintig vingers aan een hand heeft. De duivel liegt! Vernietig hem, Waarde Heer... zonder een ziel sterft de mens in de herinnering...'

'Miljoenen en miljoenen mensen hebben in de geschiedenis hun ziel verkocht voor macht en geld en begeerte... en wie, gitaarspelerkes, blijft in de herinnering? Wie? Keer terug en denk daar eens goed over na. Wie overleeft door de eeuwen